

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1/2016
15.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“, ..., кога заступа пуномоћник Милош Милошевић, адвокат из ..., против туженог Бродоградиле „ББ“ у стечају, ..., кога заступа Мирослав Јованов, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2614/15 од 17.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда у Београду Пж бр. 2614/15 од 17.09.2015. године.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Зрењанину П 109/14 од 17.04.2015. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди постојање разлучног права тужиоца као разлучног повериоца, према туженом као стечајном дужнику, на свим непокретностима у листу непокретности бр. ... КО ... ближе означеним у изреци, те право да по основу наведеног разлучног права намири потраживање у износу од 850.346.556,21 динар, по основу Уговора о уступању потраживања од 24.07.2002. године са анексом I, II, III, IV и V тог Уговора, закључених између тужиоца као уступиоца, туженог као дужника и предузећа ВВ из ... као пријемника, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом два изреке одбијен је приговор пресуђене ствари, а ставом три изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж бр. 2614/15 од 017.09.2015. године преиначио пресуду Привредног суда у Зрењанину и утврдио постојање разлучног права тужиоца као разлучног повериоца према туженом као стечајном дужнику, на свим непокретностима у листу непокретности бр. ... КО ..., кат. Парцела бр. ... са објектима под бројем ..., укупне површине парцеле 8ха 35а и 82 м2, те право да по основу наведеног разлучног права намири потраживање у

износу од 850.346.556,21 динар по основу Уговора о уступању потраживања од 24.07.2002. године са Анексом I, II, III, IV и V тог Уговора, закључених између тужиоца као уступиоца, туженог као дужника и предузећа ВВ из ... као пријемника, што је тужени дужан да призна и трпи, те је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 3.230.772,13 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове је опредељено тражио.

У одговору на ревизију туженог, тужилац је оспорио наводе ревизије те предложио да се иста одбије као неоснована. Трошкове је опредељено тражио.

Испитујући пресуду Привредног апелационог суда у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“ број 72/11; 55/14), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а тужени у ревизији не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању у стечајном поступку над туженим тужилац је пријавио своје различно потраживање у износу од 813.855.819,03 динара које му је оспорено закључком Привредног суда у Зрењанину Ст.бр. 299/12 од 17.05.2013. године и за које је упућен на парницу. Стечајни поступак над туженим отворен је решењем Привредног суда у Зрењанину Ст. 299/12 од 13.12.2012. године. Решењем Општинског суда у Зрењанину Дн.бр. 3446/92 од 30.06.1992. године, тужилац је стекао право хипотеке на непокретностима правног претходника туженог ближе описаним у изреци, за износ потраживања од 818.329.509,00 старих динара. Након ове хипотеке на истој имовини тужене укњижене су хипотеке каснијег реда у корист других поверилаца. Решењем Општинског суда у Зрењанину Дн.бр. 4033/02 од 02.10.2002. године на основу хипотекарне изјаве туженог од 04.09.2002. године и потврде тужиоца, дозвољена је забележба исправке износа хипотеке укњижене на некретнинама туженог под Дн.бр. 3446/92, са 818.329.509,00 старих динара, на нови износ од 8.854.000,00 еура. Наведено потраживање уписано је на основу Уговора о уступању потраживања од 24.07.2002. године и Анекса истог којим је тужилац као уступилац пренео своје потраживање у износу од 15.260.000,00 еура које је имао према туженом као дужнику, пријемнику ВВ из ... уз накнаду, те да је ВВ из ... као пријемник био дужан да за уступљено потраживање плати тужиоцу као уступиоцу укупно 8.854.000,00 еура без камата. Парничне странке су закључиле пет Анекса основног Уговора којим су регулисани пре свега инструменти обезбеђења наплате накнаде за уступљена потраживања, измена рокова доспећа плаћања, услови отказивања Уговора од стране пријемника и брисање уписаних хипотека на непокретности и залога на акције туженог. Анексом 5 овде тужени је прихватио обавезу ВВ из ... као солидарни јемац према уступиоцу овде тужиоцу и висина дуга утврђена је на основу Налаза и мишљења судског вештака. Одређено је да

дужник овим анексима даје сагласност да се на означеним некретнинама изврши интабулација овог заложног права у корист овде тужиоца.

Одлучујући о тужбеном захтеву првостепени суд је закључио да се забележбом не могу установљавати стварни терети већ само укњижбом у главну књигу, те да промена висине и основа уписане хипотеке значи фактично уписивање нове хипотеке, те да тужилац није могао уписати хипотеку на некретнинама туженог доношењем решења Општинског суда у Зрењанину због чега сматра да је и његов захтев за утврђење разлучног права на непокретностима туженог неоснован.

Одлучујући о жалби тужиоца другостепени суд је изразио став да је закључак првостепеног суда заснован на погрешној примени материјалног права, те да је тужилац стекао хипотеку на предметним непокретностима, која је на основу сагласне изјаве воља странака (тужиоца и туженог) и уредне хипотекарне изјаве и потврде туженог, измењена у погледу уписа основа и висине обезбеђеног потраживања, те да евентуални пропуст земљишно књижног суда у погледу начина извршеног уписа промене, не може бити на терет повериоца, па је првостепену пресуду преиначио и усвојио тужбени захтев у целисти.

Правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев у целисти односно правилно је другостепени суд применио материјално право када је закључио да постоји разлучно право тужиоца на предметним непокретностима, те да као разлучни поверилац у смислу чл. 49 Закона о стечају, има право првенства намирења свог потраживања, с обзиром да је заложно право тужиоца уписано знатно пре отварања стечајног поступка над туженим.

Члан 49. Закона о стечају прописује да су разлучни повериоци они који имају заложно право, законско право задржавања или право намирења на стварима и правима о којима се воде јавне књиге и регистри и имају право на првенствено намирење из средстава остварених продајом имовине, односно наплате потраживања на којој су стекли то право.

Код чињенице да је земљишно књижни суд на основу сагласних изјава воље односно хипотекарне изјаве туженог уписао хипотеку на предметним непокретностима и да пуноважност хипотекарне изјаве дате од стране овлашћеног лица хипотекарног дужника овде туженог, пред надлежним органом, није у одговарајућем поступку никада побијана, то је правилно закључио другостепени суд да постоји разлучно право тужиоца у смислу цитираног члана на спорним непокретностима.

Код постављеног тужбеног захтева за утврђењем да постојање разлучно право тужиоца, без утицаја су на другачије одлучивање у овој правној ствари ревизијски наводи у погледу редоследа укњижене тужиоцеве хипотеке.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, ревизијски суд је захтев одбио са разлога што тражени трошкови нису били нужни у овој правној ствари, да би се у складу са одредбом чл. 150. и 154. Закона о парничном поступку досудили на терет туженог.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић